

LOVKYNĚ A JEJÍ OBĚŤ

Jiří "Jersey" Buchta

„Musíš splynout s okolím, stát se jeho součástí,“ ozýval se bratrův hlas v její hlavě.

Okolí mýtiny páchlo hnilobou a rozkladem. Ne nesnesitelně, ale dost na to, aby lovkyně zpozorněla a zahrnala vzpomínky zpět do temných koutů své paměti. Už na ně nebylo místo, blížila se totiž ke své oběti. Pomalu se jí začalo zmocňovat vzrušení jako v době, kdy na lov vyrazila poprvé. Jen ona, její oběť a kulisy okolní přírody. Nikdo jiný. Věčný souboj štvance a štvaného, silného porážejícího slabého.

Vzala do ruky tlející listí a mazlavé bláto a začala se jím potírat. Pečlivě, aby zakryla pach civilizace a touhy po vítězství, která se jí vylučovala spolu s potem. Její kalhoty a volná tunika už byly na podobnou kůru zvyklé. Oběť nesmí mít příležitost poznat své ohrožení. Oči i s víčky, uši, nosní dírky – obličej se proměnil v strašidelnou masku. Usmála se té představě. Až když bude oběť umírat, může pohlédnout na svou lovkyni, na tu, která ukončila její bytí. Dřív ne. Ještě vlasy, dlouhé medové vlasy. Začala připomínat čarodějnici z bažin. Dovolila si ještě jedno pousmání a vyrazila hlouběji do lesa.

„Jsem hladový, tak hladový. Musíme vyrazit na lov,“ řekl hluboký a krutý hlas.

„Je čas vyrazit na lov. Necháme nějakého hlupáka jít po našich stopách,“ odpověděl mu křehký a úlisný hlas.

Smysly lovkyně se začaly měnit. Nejdříve se jí zúžily oči do tenkých štěrbin, které vypadaly jako hluboké vrásky v nánosu bahna na tváři. Ještě chvíli zářily jak poslední hvězdy na obloze, a pak jejich jas zmizel docela. Sluch se začal roztahovat do šíře, zaznamenával stále nové a nové zvuky, které zde byly i předtím, ale lovkyně je nebyla schopna vnímat. Nakonec uši slyšely i dech stromů a paprsky slunce snažící se proniknout jejich korunami. Čich se nejdříve otupil na samou hranici užitečnosti, a pak jej začaly zasahovat vlny pachů a vůní jedna za druhou. Lovkyně se musela hodně soustředit, aby jí ta směsice zcela nezahltila vědomí. Otevřela mírně ústa, aby lépe vnímala chuť větru a všech drobných vzduchoplavců, které jí přinášel. Její kůže se stala mnohonásobně citlivější a i skrze mazlavý povlak cítila každý pohyb v okolí.

„Kde jsi, kde se skrýváš, lahodná oběti?“ zpíval hluboký a krutý hlas.

„Kde jsi, kde se skrýváš, neohrožený lovče?“ přizvukoval křehký a úlisný hlas.

Teď byl čas proniknout až k srdci lesa, najít jeho moudrost a vědění. Lovkyně si klekla u kořenů mohutného stromu, sklónila svou šíji a čelem se dotkla země. Její prsty na rukou se zanořily do země, dech se zvolňoval a pozvolna vytrácel. Začala se propadat do vlhké hlíny, proplétat mezi prastarými kořeny. Malé výhonky stromů z celého okolí si hledaly cestu k jejím rukám, slepí a dlouhověcí obyvatelé země se plazili k jejím nohám. A pak se letmo dotkli její kůže a hovořili spolu, krátkou chvílí mezi dvěma nadechnutími. Lovkyně, stromy a červové země. O sobě, o čase, o životě a umírání.

„Už jsi pro tebe jdeme, potravo naše,“ šeptal si hluboký a krutý hlas.

„Copak netoužíš bodnout své kopí do našeho srdce?“ našeptával křehký a úlisný hlas.

Dech lovkyně se pomalu začal zrychlovat, krev v žilách pulzovala stále rychleji. Okamžik střetu se blížil. Setřásla ze sebe poslední zbytky omámení, které ji obestřelo při rozmluvě s lesem. Ale v hlavě jí zůstalo vědění, sdělená moudrost a znalosti. Nyní věděla o zdejších lese vše, od prvopočátků ztracených v temných hlubinách pradávných dob až po předposlední úder jejího srdce. Napětí vzrůstalo v jejím těle, svaly se jako lovečtí psy vzpínaly, hladové po pohybu, po šíleném běhu. Ještě chvílí si lovkyně vychutnávala to vzrušení, zadržovala ten tlak a pak vyrazila.

„Já, já už tě slyším,“ volal hluboký a krutý hlas.

„Tady jsem, tady,“ lákal křehký a úlisný hlas.

Stín lovkyně se míhal mezi stromy jako přelud na hranici periferního vidění. Její běh byl oslavou pohybu, rychlý a pružný, ladný a plný energie. Nohama se sotva dotýkala země, jedna střídala druhou v neskutečném rytmu. Ve větru se objevila nová melodie, jak její tělo rozráželo vzduch a dech naplňoval a zase vyprazdňoval plíce. Už slyšela svou oběť jak na ni volá, ale zatím kolem ní jen ve velké vzdálenosti kroužila, aby jí nedala možnost nikudy uniknout. Při tom zběsilem běhu si znovu

všimla všeho kolem sebe, porovnávala to s pamětí lesa a upravovala si v hlavě drobné nesrovnalosti. Ještě chvíli, ještě pár okamžiků a byla připravena. Už nebyla jedinou bytostí, úzce ohraničenou ve svém těle, stala se místem samým. Její vnímání daleko přesahovalo možnosti obyčejných lidí. Probudila v sobě lovkyni, prastarou bytost, samu její podstatu.

„Připrav se na útěk,“ řekl hluboký a krutý hlas.

„Ano,“ odpověděl křehký a úlisný hlas.

Šílený běh lovkyně se změnil v klidnou chůzi. Její puls i dech se pozvolna vrátil k normálu. Pomalu, jistými kroky, se blížila ke své oběti. Cítila ji, viděla ji, slyšela ji, vnímala její chuť a dotýkala se jí. Nádherná, překrásná oběť. Tak nevinná ve své prostotě, majestátná ve své velikosti. Nic netušící oběť. Její paroží lesknoucí se zlatem oslňovalo, její bělostná kůže zářila nadpozemskou čistotou. A v jejích očích, hlubokých hnědých očích, se zračila spanilost, která tuto zemi navštěvuje jen zřídka. Lovkyně už měla svou oběť na dosah, stačily dva, možná tři skoky a rychlé máchnutí mečem, když ji ta nádherná bytost zpozorovala.

„Utíkej, proboha utíkej, ať nám neuklouzne,“ křičel hluboký a krutý hlas.

„Ááááá,“ zapištěl křehký a úlisný hlas.

Oběť neváhala ani okamžik a vyrazila pryč. Lovkyně jí dala vteřinu náskok, a pak se rozběhla za ní. Před sebou viděla blýskavou zlatou čáru a jasnou bílou stopu, kterou zanechávala přehající oběť. Tempo se neustále stupňovalo, oběť hnala kupředu panika a pud sebezáchovy, lovkyni její touha po vítězství a lovecká vášeň. Stříbrná kopyta oběti vykřesávala roj jisker, její hlava se začala prudce kývat v zuřivé snaze po větší rychlosti. Ale vše se zdálo marné, lovkyně neumdlávala, i když se jí pot řinul po celém těle a rozmazával masku bahna.

„Teď,“ poručil hluboký a krutý hlas.

„Ano, ááno,“ protáhl smyslně křehký a úlisný hlas.

Zlato, stříbro a bělost oběti se začaly ztrácet v špinavých odstínech zelené a černé. Tam, kde v jednom okamžiku byla kopyta, se nyní skvěly mohutné tlapy s ostrými drápy. Tělo oběti zmohutnělo, nabobtnalo svaly a protáhlo se. Vzadu jí začal vyrůstat dlouhý šupinatý ocas zakončený ostrou čepelí. Paroží se ztratilo úplně, ladný tvar hlavy zhrubl a zvětšil se. V tlamě se objevila sada tesáků a rudý jazyk. Uprostřed čela vyrostl krátký a široký roh. Oběť už dál neutíkala, ve své nestvůrné podobě se otočila na lovkyni a vyrazila proti ní.

Lovkyně v jednom okamžiku zaregistrovala přeměnu její oběti a v dalším se rozběhla pryč. Zнала dokonale své okolí, věděla, kudy má ustupovat. Jestliže předtím utíkala jako vítr, teď se podobala uragánu, nezadržitelnému a zběsile rychlému. Slyšela za sebou dusot nestvůry, dokonalého predátora, který si ji vyhlédl jako oběť. Zmobilizovala všechny své zbylé síly, pokusila se ještě jednou zrychlit svůj běh, ale v hloubi duše cítila, že je to marné. Spolu se zemí se otřásla po každém dopadu nestvůrné tlapy, zabořilo ji, když obludné tělo zlomilo větev. Věděla, že už dlouho nevydrží. A jak jí ubývaly síly, tak ochabovala i její pozornost. Stačilo jedno malé zaváhání, jediné přehlédnutí. Noha narazila na kořen, bolestivě se zkroutila a přerušila šílený úprk. Lovkyně se v posledním okamžiku instinktivně skrčila, aby co nejvíce zmírnila pád. Teď tu ležela, bezmocná, bez dechu, poražená.

„Tak, co to tu máme?“ zaduněl shora hluboký a krutý hlas.

Bestie se skláněla nad ní a v očích jí žhnula chtivost.

„Lovkyni, co se stala obětí,“ odpověděl si křehký a úlisný hlas.

Následoval dvouhlasný odporný smích.

„Já,“ popadala dech lovkyně, „já se vzdávám, nech mě žít.“

„Cha, chá, chachachááá,“ duněl dál řehot.

„Jsem zraněná, nemohu skoro pohnout levou nohou. Nebyl by to dobrý lov.“

„Už jsem si užil dobrý lov,“ řekl hluboký hlas.

„A navíc, mám velký hlad,“ řekl úlisný hlas.

„Prosím, jsem ještě mladá. Mám strach, nech mě jít.“

„Mladé maso líp chutná.“

„Nezabíjej mě, nebo přivolám Coriven,“ pokusila se ještě lovkyně.

„Nejmocnější predátorku? Ta se nestará o slabé jako jsi ty,“ odpověděl hluboký a krutý hlas.

„Připrav se lovkyně, tvá smrt si pro tebe přišla,“ dodal křehký a úlisný hlas.

Netvor přistoupil ještě o jeden krok a rozevřel obrovskou tlamu plnou slin a ostrých zubů. Jeho dech páchl nenávistí a rozkladem. Byl si tak jist svou převahou, že slastně zavřel oči. V tom okamžiku lovkyně hbitě vyskočila, jediným trhnutím vytasila meč a sekla.

„Myslím...“ začala lovkyně.

Překvapená nestvůra jen reflexivně nastavila svou tlapu k obraně, aby si kryla břicho. Pak se nedůvěřivě zadívala na pahýl své přední nohy.

„...že o mne ano,“ dokončila.

„Jak...?“ stačil ještě říct netvor, než druhý výpad lovkyně, stejně bleskový a přesný jako ten první, ukončil jeho život.

„Nikdy nepodceňuj své nepřátele,“ odpověděla mu lovkyně na nedopovězenou otázku, když vytahovala svůj meč s jejích útrob. „Zvlášť, když tě loví Coriven.“

Vzrušení z jejího těla pomalu stékalo jako med. Byl to dobrý lov. Upírka si znovu promítala jednotlivé okamžiky, vzpomínala na detaily a maličkosti. Její kroky ji bezděčně vedly k lesní tůni, kterou si pamatovala ze svého spojení s lesem. Když k ní došla, svlékla své propocené a špinavé šaty a ponořila se do vody. Jak smývala ze svého těla lepkavé bahno, hlavou se jí honila bratrova slova:

„Předstírej zranitelnost, nechej, ať si tvá oběť myslí, že jsi slabá a zraněná. Tím ti odkryje svá citlivá místa a ty zvítězíš.“